

Angaaende det Dispensationssystem, der er foreslaaet for Vaarsædens Vedkommende, sagde Hr. Rode, at det var det samme som det, der var dispenseret efter i de første Krigsaar og navnlig i 1916, da der blev udført saa store Mængder af Byg og særlig Malt. Nej, det er ikke ganske det samme. Den Gang var det Ministeren og Ministeren alene, der i Kraft af 7. August Loven bestemte, om der overhovedet skulde finde Udførsel Sted, hvor store Kvanta der skulde udføres, hvilken Afgift der til enhver Tid skulde betales, og hvem der skulde have Ret til Dispensation. Det er ikke det samme, der sker nu, og dette beder jeg det høje Ting om at ville tage Hensyn til. Enten lukker De helt op, hvad jeg nu ikke haaber og tror og ikke anmoder om, eller ogsaa lukker De helt og forlanger, der skal være lukket, hvis ikke De kan tage den Ordning, jeg foreslaar. Den Ordning, der fandtes i 1916, vil jeg meget indstændig bede mig fritaget for at faa overladt i mine Hænder i hvert Fald. Hvis man vil ind paa en Dispensation med Eksportafgift, som her er foreslaaet, forekommer det mig, at det ikke maa være noget, der sker efter en Ministers Forgodtbefindende paa den ene eller den anden Tid; det maa ikke være Ministeren, der bestemmer, hvor store Mængder der skal eksporteres og hvem der skal have Ret dertil. Det bør være saadan, at alle ved det paa Forhaand, at et saadant System kommer til at virke, naar der er noget at indvinde for Landet, men der er lukket, naar der ikke er noget at indvinde for Landet. Hvis den Prisspænding mellem Majs og andet Foderkorn, der anvendes i industrielt Øjemed, som eksisterede sidste Aar, ikke indtræder i Aar, saa bliver der ingen Eksport, og saa behøver de Herrer, der er bange for, at der skal gaa for meget ud, ikke at nære nogen Bekymring i saa Henseende. Det er kun, naar en saadan Prisspænding — og det i Virkeligheden en Prisspænding paa ca. 20 Kr. — indtræder, at Eksporten kommer; og da mener jeg, at vi meget vanskeligt kan paatage os Ansvaret for at lukke af for denne Eksport. Det skader ikke et Menneske, ikke nogen Virksomhed; der er ingen, der lider en Øres Tab derved, men hele Samfundet har en Gevinst derved, som kan komme til at dreje sig ikke blot om de 20 Mill. Kr., som jeg har anslaaet som Statskassens Part, men ogsaa om det, der svarer til de 40 pCt., der gaar til Eksportørerne og til Landmændene.

Det ærede Medlem spurgte, hvorfor jeg havde fremhævet, at af de 70 000 Tdr. Sædekorn, der udførtes, var Hovedparten

gaaet til England, og deraf vilde drage den Slutning, at det neppe var anvendt som Sædekorn. Det er jo ikke noget, jeg vilde bevise, man kan jo i det hele taget ikke bevise, hvad det Korn er anvendt til, som er gaaet ud af Landet. Men jeg har ment at turde udtale det, da vi aldrig før har haft Eksport af Sædekorn til England af nogen Betydning, hvorimod vi i de sidste Aar har haft og stadig har en betydelig Eksport af Maltbyg. Hvad der derimod er gaaet til de kornfattige, de tidligere saa kornrige, Lande ved Østersøen, er sikkert nok anvendt som Sædekorn. Det er altsaa en Formodning, jeg har udtalt; om denne Formodning er rigtig eller ikke, ved jeg ikke. Jeg vil ogsaa bede ærede Medlemmer tage i Betragtning, at denne Eksport af Sædekorn ganske sikkert ikke burde standses, den har sin Betydning. Der er indenfor Landbruget en Bevægelse oppe for, at det skulde fremstille første Klasses Sædekorn og derigennem være med til at skabe en Indtægt for Landet — selv om jeg naturligvis ikke tror, at det kan blive en Indtægt, der kan stilles ved Siden af de to Hovedindtægter paa Smør- og Flæskeeksporten. Denne Eksport af Sædekorn burde vi ikke dreje Halsen om paa, men ærlig talt, hvis man ikke kan slutte sig til dette Forslag, er jeg meget betænkelig ved at opretholde denne Eksport af Sædekorn, for jeg ser ikke noget Middel til at forhindre, at der foregaar en Eksport, som i Virkeligheden betyder, at der udføres Korn udenom Statskassen, udenom det hele, paa en saadan Maade, at nogle enkelte derigennem skaber sig en Fordel. Jeg beder i hvert Fald om, at dette Forhold maa blive taget med i de Overvejelser i Udvalget og her i Salen, der knytter sig til Lovforslaget.

Saa kommer jeg endelig til sidst — saa skal jeg ikke trætte det høje Ting mere med mine Bemærkninger — til det Punkt, som Hr. Rode omtalte i de korte Bemærkninger, der faldt ved forrige Mødes Slutning. Han udtalte, at jeg havde skubbet Centralkontoret for Indførsel af Foderstoffer til Side, og at jeg egentlig her burde vise den samme Tapperhed i Retning af at frigøre mig fra mine tidligere Ord ved at beholde Centralkontoret. Jeg vilde sætte Pris paa, om Hr. Rode vilde anføre, hvad det er for tidligere Ord, jeg har skudt til Side. Jeg vil paa ny hævde, at mit Standpunkt i Kornsagen er det samme, som jeg har indtaget siden 1915, i alle store afgørende Henseender. Hvad nu Centralkontoret angaar, saa er det ganske rigtigt, at jeg har den Opfattelse, at det er en Indretning, som vi hurtigst muligt bør se at komme bort fra. Men sam-